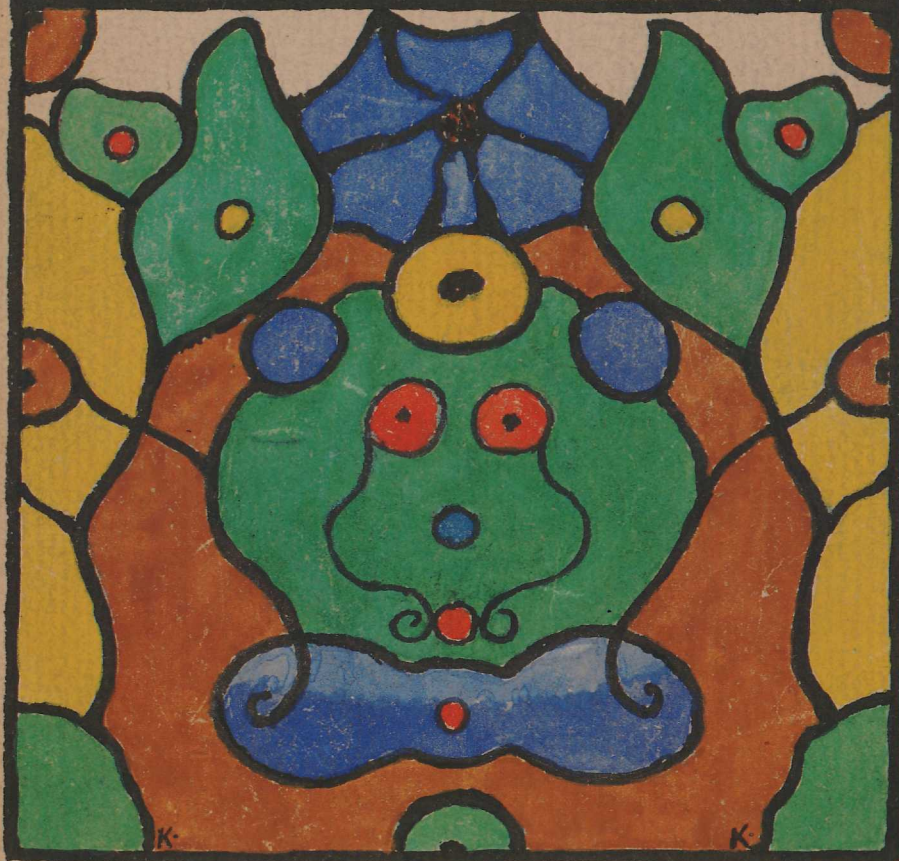

AGNES KAUTS
HÔISLEHIST LENNOK

H-ra Savipale
Sector

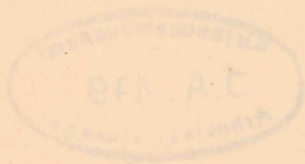
17.11.19.

HÖRSTENIST LENNOK

Agnus Kauts.

Hõislehist Lemmik.

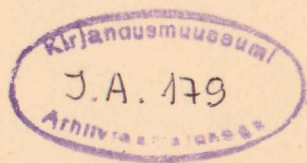
Luuuletused.

1919.

Õppurite Enescharimise Rühma korjatus

#10.

[Faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Essonna.

Armastus ja Suur - armukesed pih-
factorid inimese elus! Viimne - see jätku
raukadelle, elataid võttesile, sest tema
asukohtaks on vanade ajukoopad. Noored tun-
nistavad ainult Armastust. Neide, harates aja-
des sünnivad tormised hümnid hendi jumalal-
le - Kärele. Ei neil ole tarvis ehitada mar-
morist templid ega kallast altarisi hendi
kärkijalle - Armastuse ja Nooruse Vaimustu-
sega täidet südamest on kallast tema asu-
kohaks. Keda meist, noorist, poleks võlud iha-
rad suudlased, kelle tegusid poleks juhtind
kõike-võitv jana omase olevuse järele, kelles
poleks põlend Armastuse punane leek? Kuid
nii tugev, nii võimukas ja kõiki tõukend või-
tiv, nagu järgnevale luuletuste autorit, pole
ta viit kellelgi meist. Ja selles tema oiba.

tu õnn, äravalitamus!.. Mis tähendab selle ka-
ruldase õnne korral nende arvamine, kelle ju-
sse ei mahu Nooruse Väimustus ja ebamaine
Kirg! Las surmahirmus vanakesed kirikupunk-
til kahetseda nuttis-hendi pätti, las kivistatud
need, kelle kivinenud ajad võimetad vastu võtta
looduse väärkämaid ande - kõrnu tanderd. Nõ,
noored, teenime aga karuldase kindlusega
hendi jumalat, laalame hümnid hendi kõrge-
vägevamate, kibitades hõõskarixaid. Lenno-
kil Armastuse lõputut merd mõõda. Pur-
jedeks on meil kromilehid, teijahixes Kirg, tea
ka lõxamas Nooruse Väimustus!

A. D.

A

Pää kuuma suran krüsantheemi kimpu,
ja mieli valdab suudlus hõrn, mis andisid,
kui võitlell maistis kevadilu.

Pää kohal longutavad valgud hõisi
metsroovid paenduvad, kui naiste kehad
läis anduvust ja ihade ekstaasi.

Ja halasti, kes kerge nämmi tantsu
taas andusid su hõrnul kaitselisel,
ja suudlesid su huuli siigistikulmi,

kui uppas hommik sveltollas udus.

2.

Sind oodin hõbelocilise põõsa varjus.
Sa tulid. Käerdes cõtete mind tõeid
ja küerelt üle põõsast kaivand rohu juuresid,

et imestanust vaktina jäi väike karjes.
Mäl minnes kõva kirest sosistid
ja joobunult, kui hull, muu kuumi huuli suudol.

Sul keelas rippusid nä väike, nõrker naine;
ja leskar päike. Kuldolad jaukseid pehmed,
mis lakti kõrkunad su valgid, karmid sõrmed.

Sis minagi ei suutnud olla enam kaine!

3.

Sääal all, kus pajuid külma varju heeditid
kalnhõiteid ehk tügiteid,
südpalmid käed mul kaela ümber põidusid.

Sääal haaras mindki veel kord armu nõrdat,
sapp hinge, südant närv lahkas,
hend leidsin some kaisatuote peetus.

Süis hallik tüki voolas hõbevine,
ja kumardasid berberitsid
täis marju punasid, kui lepatrüine.

Sus punamarjaline kättis kirsipuu
meid kuuama päike kuuja vaate eest,
süäl wlatn sull' aralt roosa suu.

Meid lammataada taktis lõhnering,
mis lastasid roosid, maasikad
ja tesa juttu wstis kuuin gring.

Sis kumbki meist ei enam hoida suutmeid,
et wälataada helget kevadet. -
Kuis oli müüd kõik nõnda muutund!

Meid pürama ja hõnand õhturing.

Uimulid vinguvad. Uimulid vinguvad...
Pleavad silmad ja kõhuvad valsis.
Otsin teid, otsin teid väikesed jalad.

Kadunud, ah kadunud, ei leia, ei leia,
kingus konfliktides uppunud kõik!
Saaksin, ah saaksin sa juure head peita.

Tipivad jalad ja säravad silmad.
Keeruvad, veeruvad siledad daamid,
tiitunud kahevatus puuduvad näol.

Uimulid vinguvad. Uimulid vinguvad...

Lyhyesti päätetty on, että
joka näin on, ja kaikki
tutkitaan, kun nämä...

Kun näin joutuu näin
tutkimaan, on näin
siis joutuu näin...

Maailman ja näin näin
on näin, on näin
tutkimaan, tutkimaan...

Kun näin näin
on näin, on näin
tutkimaan, tutkimaan
Saviidillä.

Tutkimaan näin...

Lautaksest pistab välja musta pää
üks kirjju lehm, ja nosleb selga-
tal olla üsna mõnus, häa.

Kuid veel jookseb karjus pitsaga,
tal mõn tades tõmbab müüda selga,
et jooksema pistab kirjak hirmuga.

Maantal ju sammub kari nädala:
ees lambad, noored, nagu runned
kuid hoidvad häbelikalt oraldi.

Kõil järel lehmad lollid nägudega,
kui lahtipäiestet põrgu laudast,
kus oli palju sooja auru, vihta.

Tal permed tõnivad parves kallale.

Hommer

Loolevad leegid, kivi sinised uksid.
Värvandab kuld, nagu kollane tuli.
Marmor ja purpur ning nõiduvad viited.
Lampide punane tuli
Roosatas valged kolonnid ja kujid;
Lillakas valgeks keerlevad röhkad jooned.

Libi bulliastrüügu roosatas ida...
Kustavad kirglikelt siruvad silmad;
Kärnasse tõnivad nised ja kujid.
Lampide punane tuli
Kustas, ja harglaselt tõstab val kalli
kaminas punane leek ja halli tuhka rauged.

Le silence est
un grand maître
de la vie.

Il apprend à
écouter
et à réfléchir.

Il nous enseigne
à nous connaître
et à nous aimer.

Il est le plus grand
des professeurs
et le plus sage
des conseillers.

La solitude.

Hallitlus õhtus
Ma mõtted roosad,
Ja kauges udu
Vabbe „Kaelia“.

Kirglikalt tulet
Võivad leegid,
Aidus, allasid
Lõhnas ja rõhu.

Kallis vanaaeg
Ailmettesõikus
Maalib jõeõhvi
Kahvatu kevad.

Hallitlus õhtus
Ma mõtted roosad,
Ja kauges udu
Vabbe „Kaelia“.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Jaani ॐ.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Heid kirja hõitamerde peitsin,
kui otusid mind kasteheinast,
pääs pärg, mis jaanilõllest põimsin.

Mind konnad väikesed hirmutasid,
ja ehmunult ma kürest tõisin,
kui rohus läiksid jaasissid.

Ja peole hulgana neid kogusid
ja vallatult mal juukoissigi panid,
et ametistena nad läiksid.

Sis olin uhke nagu kuninganna.

[Faint, illegible handwriting, possibly bleed-through from the reverse side of the page.]

Hommes

Kass päise kiirt on tunginud mee tuppä
ja mängitlendas suudlavad lükketi;
Ellis neppison, kui pärke keedus päeva.

Süs ali hommik vell, kui häitemeres,
See eel ma jooksin juuksis sirelkiimp
ja põsed leekimas, kui laadetelles,

Uu rous eelid meeleümaad ihaol,
Ja aina vargsi süleisin see huuli,
Mis alid punased, kui kirsid.

Riid müüd mill saadlen kiirt mänguhoitis
Sind suudeldud olen tühast korda - võitas!

[Faint, illegible handwriting]

[Faint, illegible handwriting]

[Faint, illegible handwriting]

Lastet aid 1, 2.

Ja õuna aeg! puud laastatakse viljest,
 ja kollapuult, mis hõigiti veel rohe
 ei paista enam aruist õuna haljast.

Ja õuna aeg! puud mahajäet ja tühjad,
 ja pörsilt kadunud ja animarjad hõnnad,
 mis olid punased kui kuded vähjad.

Hoivalal sortivad vooiid linna poole,
 Ja korjil meles-saada hulka kasu,
 sest koormaks palju õunu, pirne, ploome.

2.

Pilk küündeb aial mahajäät ja kahjal;
Silloonina mind valdab mälestus,
neist itasaiist, neist soojest suulpäevist,

kui punetasid moonid püürail, vaasis
aludad, lirkoid õhtel vastu võtül
mind hüimastava lohade eksteesis.

Di eal ma suutnud ühtegi neist noppi,
et ehti võnda punetaval kroonil.
Ah, kuidas armastix siis igat ühte

teid moonid, astrid, lirkoid Rüksesaaas!

Sigismunde vlc.

Mu taha on täis sügis-kollast leina.
Põlva aegase valgeid aknaid on nurgas,
Ja omas hõnnalt kaalustavad seinad.

Ja Aphasidüüte kuju piinab ikka
veel vargi heita pikku peeglihõppe;
Ja imesid vaasid hilisõlledega.

King soinal sügismaastik ja ka liigi,
Kas vahelduvad värviikkaad põllud,
ja tege foonil sikiindus magi.

Ent tuikeb vastu akent sügispaik.

Selde-Tamare, Selde-Tamare
in ...

Die ...

Die ...

Selde-Tamare, Selde-Tamare

Die ...

Die ...

Die ...

Selde-Tamare:

Selde-Tamare, Selde-Tamare,
Sa õnnelik!

Ma noorukene sõber, armuke
Mii süütu sa.

Su mustad juuksed, su valged rinnad
Münd rõlvad.

Su pääle mõtlen sagedasti õit,
klaasselgeit õit.

Selde-Tamare, Selde-Tamare,
kas oled sa

Ma noorukene sõber, armuke
veel minu sa?

Ma käisin üksi, ma käisin üksi
Nä mahajäet.
Siis tuled sina, tulleke, kui hää,
kui pärsesüür.

Selde-Tamare, Selde-Tamare!
Siis kadus püür.
Ma noorukene sõber, armuke
Ma sinisilm!

Me võitlesime, me võitlesime -
Ei võitnud me.
Siis tallasime jälge alla kõik
Ja - võitsime.

Silde-Tamara, Silde-Tamara,
Sind armastan.
Mu näkikene süüta, valge
Sind harrastan.

Aed oli hõrtes, aed oli hõrtes
Kui tulid sa.
Kõik seisab raagus, ei paista päike,
kui puudud sa.

Epigramm.

Silmi all sinised viirud,
Kollanad, kortsumad näol
istud kui mõnitas.

Määrata vastikus valdab,
Veresse värina maldab
Vimmas ja kiirakas selg.

Hambad nü soredad, mustad;
Silmad sul jälgid, kui maod...
Kadunud kõik illuüsiidid

Kutsutad esite sõrmit,
põxit, kõrpeenit ja valgest
viinuli sirgetel kulltel.

Kinge jäänd külmus ja põlgus.

Meis magab tihhi ja raagus

nagu su rapene hing.

Kaugile kolitis kasi

Sinna, kus kustunud tulel

kavalalt hõvitat Paan!

Kuareilustus ja esitelmä K. Kesältä.

